

Tidligere og fremtidige liv - del 1

Emnet i dag er tidligere og fremtidige liv. Tiden mellem fortid og fremtid kaldes nogle gange for en tidslinje eller et tidsspor. Forestil jer, at den er som et jernbanespor, hvor man kan køre både forlæns og baglæns, og at nutiden er lige der, hvor toget er standset. Mange mennesker tror på, at det er muligt at gå tilbage til fortiden, men hvad med at gå ind i fremtiden? Det kan være lidt vanskeligt at gå ind i fremtiden, fordi den endnu ikke er skabt, men fremtiden afspejler fortid og nutid, og afslutningen på nogle cyklusser er stort set hugget i sten.

Denne jord har for eksempel en begyndelse, en midte og en afslutning. Afslutningen ligger fast, og hverken jorden eller nogen anden form kan vare evigt. Men det, som er i midten, kan formes, er fleksibelt og kan ændres i forhold til de beslutninger, der tages. Vi har alle set film, hvor en eller anden rejser tilbage i tiden, hvor han gør noget anderledes, og pludselig ændrer nutiden og fremtiden sig. For eksempel rejser en fyr tilbage og får et sår i ansigtet, hvorefter han straks udvikler et ar i nutiden. Så ved at ændre fortiden, forandrede han fremtiden, og fremtiden ændrede sig øjeblikkeligt.

Ideen i filmen "Butterfly Effect" stammer fra Ray Bradburys historie "The Sound of Thunder", hvor de rejser tilbage i tiden og får strenge ordrer på ikke at røre ved noget. En af mændene kommer til at gøre det alligevel, da han slår en sommerfugl ihjel. Det var det eneste, de ændrede for ca. 200 millioner år siden. Derefter kommer de tilbage til nutiden, hvor de nu bliver regeret af en Hitler-agtig regering, og alting er blevet ændret bare på grund af én lille sommerfugl.

Det er interessant, at alt, hvad der findes mellem de fastlagte cyklusser, til stadighed kan forandres. Men man kan følge et tidsspor og projicere sig ind i fremtiden, og det er sådan, clairvoyante og profeter ser fremtiden, men de tager ofte fejl, og grunden hertil er, at fremtiden ikke er afgjort. Der er dog visse ting, som ER afgjorte – der findes visse cyklusser, og når vi når til afslutningen af en cyklus, vil der ske visse ting.

Mestrene studerer disse cyklusser, og de forudsiger begyndelsen og afslutningen på de forskellige cyklusser. Den berømte profeti, som Jesus gav i Matthæus Evangeliet kap. 24 handler i virkeligheden om cyklusser. I den almindelige version står der: "...hvad er tegnet på dit komme og verdens ende?", men det er en oversættelsesfejl. "Verden" kommer fra det græske ord "aonian", som betyder "en tidsalder". Så de spurgte i virkeligheden til afslutningen på en tidsalder eller afslutningen på en cyklus. Cyklusser er de nemmeste at forudsige, fordi de gentages. I har sikkert hørt udtrykket, at "historien gentager sig". Jesus taler her om afslutningen på en cyklus og begyndelsen på en ny cyklus, da han kom med disse profetier.

Cykliske forudsigelser er de mest pålidelige, og det er også dette, astrologien bruger, men astrologi er meget kompliceret, fordi man arbejder med cyklusser, som involverer alle planeterne plus solen og månen, så man arbejder med en masse komplicerede cyklusser. Hvis en god astrolog forstår cyklusserne, kan hans beskrivelser være ret nøjagtige. Så det er interessant, at alt, hvad der foregår i løbet af de forskellige cyklusser, kan være foranderligt. Det er lidt ligesom, hvis du er Leonardo Da Vinci, og du vil male "Mona Lisa". Du ser for dit indre syn, hvordan maleriet skal se ud, når det er færdigt, men når du begynder at male det, begynder du også at lave ændringer – måske skal farven et bestemt sted være lidt anderledes, eller øjnene er forkerte, så du ændrer dem. Mellem begyndelsen og afslutningen gør du en masse ting, som du ikke på forhånd vidste, at du ville gøre. Du vidste bare, hvordan du ville have maleriet til at se ud til slut, men du havde kun en uklar ide om alle detaljerne. Måske kendte du din arbejdstid, du vidste, hvilken slags maling du ville bruge,

hvilket lærred, hvor stort dit talent var, og hvad du ville være i stand til at gøre, men alle de små fejl, du laver ind imellem, er umulige at forudsige.

Jeg diskuterer nogle gange med genfødte kristne, og de siger, at Gud ved alt. Så spørger jeg, om Gud vidste, at jeg ville knipse med fingrene lige i dette øjeblik, og de siger, ja, det vidste Han! Men hvorfor ville han overhovedet have lyst til at vide det? Hvis du var skaberen af Mona Lisa, ville du så overbelaste din hjerne med hvert enkelt lille penselstrøg og enhver lille detalje? Har Gud lyst til at overbelaste sit sind med fremtidige detaljer – som fx hvornår et menneske klør sig på næsen? Ingen livsform kan have interesse i sådanne bagateller. Men alle højere liv er interesserede i cyklusser – begyndelsen og afslutningen - og at gøre enden god, at gøre den bedre end begyndelsen. Dette er sandsynligvis det stærkeste argument for reinkarnation; for hvis alt, hvad vi kan observere, foregår i cyklusser, hvorfor skulle vores liv så ikke også udvikles i cyklusser?

I løbet af et liv går vi igennem forskellige cyklusser: vi har 7 års cyklusser, 14 års cyklusser, og vi har Saturn cyklusser, som er lidt over 28 år. Vi har flere cyklusser i vores liv, og når vi undersøger dem, kan vi se, hvordan de har udviklet sig. Det er en god ide at undersøge vores liv i 10 års cyklusser. Man kan se efter, hvad man har opnået, hvilke mål man har sat sig osv. Så kig på årtierne i dit liv indtil nu, og så kan du planlægge de næste 10 år og sammenligne dem med de foregående 10. Bølgelængden bliver længere og længere eller kortere og kortere, afhængigt af om den vokser eller formindskes.

Afslutningen på en cyklus er altid forskellig fra begyndelsen. I Johannes Evangeliet siger Gud: ” Se, jeg gør alle ting nye.” Men alligevel hører vi altid i kirken, at Gud gør det samme, selv om Han i virkeligheden ikke siger sådan. Han siger, at Han er den samme på den måde, at Han er pålidelig, men Han siger: ”Jeg gør alle ting nye”. Han siger det flere gange i både Det Gamle Testamente og Det Nye Testamente. Når Gud gør alle ting nye, så er det en meget anderledes ide, end den vi hører i kirkerne rundt omkring i verden. Han gør tingene nye, når en ny tidsalder begynder, og den begynder med en ny bølgelængde, som er lidt stærkere og en højere oktave end den gamle cyklus. Vi står ved begyndelsen til Vandbærerens Tidsalder, og den er mere konstruktiv end begyndelsen af Fiskens Tidsalder. Vi kan fx se tilbage til Jesu tid – dengang var gennemsnitslevealderen 27 år, og nu er den 75 år for mænd og 77 år for kvinder.

Så i slutningen af en tidsalder er tingene altid på et lidt højere vibrationsniveau end i den tidligere tidsalder, medmindre der sker en stor fejltagelse, for næsten intet er 100 % forudsigeligt. Engang imellem sker det, at en ny tidsalder er værre end den foregående, og det må der kompenseres for. Det sker ikke ret tit, men det skete på Atlantis' tid, da det blev ødelagt. De havde en stor anti-Kristus, som i virkeligheden var Hitler i et tidligere liv, og i det liv lykkedes det for ham, og således banede han vejen for ødelæggelsen af hele kontinentet. Så det er et eksempel på en tidsalder, som ikke fungerede særligt godt. I Atlantis havde de mørke brødre besejret Lysets Broderskab, og det eneste, Verdens Herre kunne gøre, var at tillade ødelæggelsen og begynde forfra.

Tilhørerne:

Men hele verden blev ikke ødelagt – det var kun Atlantis.

JJ:

Ja, de ødelagde ikke hele planeten, men de ødelagde kontinentet. Kontinentet gennemgik flere ødelæggelser, men der stod et centralt slag mellem det, der blev kaldt de mørke herrer eller herrerne med de mørke ansigter og Lysets Broderskab. Lysets Brødre tabte i det liv, men derefter kom vi

tilbage, og vi gjorde det godt igen her, og denne gang blev Hitler slået af de Allierede, men det var med nød og næppe. Hvis man studerer 2. Verdenskrig, opdager man nogle af de ting, der kunne have vendt det hele og ført Hitler frem til sejr. Der var 5 – 6 dårlige beslutninger, som Hitler tog, og hvis han ikke havde gjort det, er der en god chance for, at han ville have vundet 2. Verdenskrig. At han drev Einstein ud af landet, hvilket førte til, at de Allierede udviklede atombomben, er bestemt noget, vi bør være taknemmelige for. Et andet eksempel er slaget ved Dunkirk, hvor Storbritannien fik tusindvis af soldater reddet, så de kunne slås igen. Og så var der slaget om Storbritannien, hvor de kun havde en håndfuld piloter i luften til sidst. Hvis Hitler havde vidst, hvor få fly England havde tilbage, ville han have fortsat og vundet slaget. Hvis han havde haft lidt tålmodighed og ventet med at invadere Rusland og havde koncentreret sig om os i stedet for, så ville han sandsynligvis have vundet. Det er ret foruroligende at tænke på.

Rob:

Så når en tidsalder ikke fungerer, som den burde, siger du så, at der sker en eller anden slags kompensation?

JJ:

Det er lidt ligesom et menneskeliv. Hvis man dummer sig i ét liv, så må man komme tilbage og gentage en lignende situation, hvor man så forhåbentligt lykkes. Hvis man fx begår selvmord, fordi man er deprimeret over mangel på succes, kommer man tilbage og ender i en lignende situation. Når du denne gang overvejer at begå selvmord, får du et déjà vu og tænker: Jeg fornemmer, at det ikke vil fungere. For du har allerede prøvet den løsning, og nu står du der igen. Så denne gang begår du ikke selvmord, eller måske begår du selvmord i to liv i træk, men du vil blive ved med at komme tilbage, indtil du til sidst lærer lektien og gør det rigtige.

I de fleste liv, vi lever, gør vi stort set det rigtige, og vi lærer nogle ting. Det ser måske ikke altid sådan ud, men vi lærer ofte mere, end vi tror, vi gør. Og så i nogle liv dummer vi os, og det er det samme med en tidsalder. I de fleste tidsaldre lærer vi noget, og så fortsætter vi, og den næste tidsalder bliver bedre. Engang imellem dummer menneskeheden sig i en tidsalder, og der vil ske en ødelæggelse. Civilisationer er i fortiden blevet udslettet nogle få gange på denne planet, og nu har vi magten til at udslette os selv – det har vi ikke haft tidligere. Forhåbentligt er vi smarte nok til at samarbejde om det og udvikle fred på jorden og goodwill over for menneskene.

Jeg troede på reinkarnation naturligt, kan man sige, og da jeg var barn, tog min familie mig ikke i kirke eller noget lignende. Min far var berygtet for sit drikkeri, og han var slet ikke religiøs. Mine forældre var døbt i Mormon Kirken, og ca. en gang om året – måske til påske eller jul – slæbte min mor mig i kirke, og jeg forstyrrede det hele, fordi jeg ikke vidste, hvad der foregik, og fordi jeg ikke kunne lide det.

Tilhørerne ler.

JJ:

Jeg gjorde hende næsten altid flov, så hun tog kun af sted ved særlige lejligheder. Jeg kan ikke huske meget om religion fra mine unge dage, undtagen én ting. Da jeg var omkring 5 – 6 år tænkte jeg ofte: For 5 – 6 år siden var jeg her slet ikke. Hvor var jeg så henne? Det tænkte jeg meget over i den alder.

Copyright J J Dewey